

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Στὸν κ. Διονύσιε Κόκκινε

— Θεέ μου ! Δέ βαστώ πιά ! ..

Ὁ κὺρ Ζαχαρίας ὁ Καταρέλης στριφογυρίζει πάνω στὸ κρεβάτι του καὶ δέρνεται. Δὲν ἔχει κοιμηθεῖ καθόλου, τρεῖς νύχτες τώρα βασανίζεται, κλαίει καὶ χτυπιέται ἀπελπισμένα... Τὸ πρόσωπό του εἶνε ὄχρῳ, τὰ μάτια του κόκκινα ἀπ' τὸ κλάμα καὶ τὴν ἀγούπνια...

Πλαί του, στὴν ἑταξέρα, ἡ μεγάλη θαλασσινὴ ἀχιβάδα εἶνε γεμάτη μισοσβυμένα τσιγάρα. Τὸ δωμάτιο εἶνε ντουχιωμένο ἀπ' τὸν καπνό...

Ἔξω μόλις πῆρε νὰ φέγγει. Ἐνα γκοῖζο φθινοπωρινὸ πρῶτ' ἀπλώνεται πάνω ἀπὸ τὴν πόλι, γεμάτο πένθος καὶ μελαγχολία...

Ὁ κὺρ Ζαχαρίας κατεβαίνει ἀπ' τὸ κρεβάτι, φοράει τίς παντοφλές του καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο. Ρίχνει ἕνα θλιβερὸ βλέμμα στὸ βαρυσυννεφιασμένο οὐρανό, στενάζει βαθειά κι' ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὴν κορνίζα τοῦ τζαμιού, μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα στὸν ἐρημο λασπομένο δρόμο. Μένει ἔτσι ἀφηρημένος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, μὲ τὸ βλέμμα χαμένο, μὲ τὴν ὄψι κλαμένη, ἀρκετὴ ὥρα. Κάθε τόσο ἕνας βαθὺς στεναγμὸς τὸν τινάζει ὀλόκληρο, τοῦ φουσκώνει τὸ στήθος, τοῦ βουρκώνει τὰ μάτια...

Ὁ κὺρ Ζαχαρίας σκέφτεται τὴν μεγάλη, τὴν ἀνεπίκτητη συμφορὰ, ποὺ τὸν χτύπησε ἄξαφνα κατακέφαλα, ποὺ τὸν σίντριψε, ποὺ τοῦκοψε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη τῆς ζωῆς του στὴ μέση, σκέφτεται τὴν πολυατρεμένη τὴ γυναῖκα του, τὴν Ἄννα, ποὺ ἄξαφνα, χωρὶς λόγο, χωρὶς κανένα προηγούμενο μαζί του, σηκώθηκε κι' ἔφυγε δῶ καὶ τρεῖς μερες, ἄφησε τὸ σπῆτι τῆς ἐρημο, τὸ παιδί τους ὄρφανὸ καὶ χάθηκε ἔγινε ἀφανη, μαζί μὲ κάποιο γητευτή, μὲ κάποιο ἐπιδέξιο καρδιοκλέφτη, ποὺ τὴν ἐμπλεξε μὲ τέχνη στὰ δόχτυλά του...

Ποτέ του δὲν τὸ περίμενε αὐτό, ποτέ του δὲν τόχε ὑποψιαστεί, δὲν τὸ φανταζόταν ποτέ καὶ ποτέ ὁ Ζαχαρίας. Ὁ κερωνὸς ἔπεσε ὀλόξαφνα καὶ τὸν χτύπησε κατακέφαλα καὶ τὸν ἀστραπόκαψε. Πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κακό του, κιντύνεψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ λύπη του, ἡ ἀπελπισία του τὸν βιλάντωσε, τρεῖς μερες τώρα κλαίει καὶ δέρνεται, ἀβίλος καὶ νησιζός, μισότρελλος, σαστισμένος, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, σὲ ποιὸν νὰ πῆ τὸν πόνο του, ποὺ ναῦρη παρηγοριά, πῶς νὰ πνίξῃ μέσα του τὴν ἄγρια φουρτούνα τῆς ἀπελπισίας του ποὺ τὸν ἔχει ἀφανίσει...

Τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἄννα του μ' ὅλη του τὴ καρδιά, ἦταν ἔρωτευμένος τρελλὰ μαζί της. Ζοῦσε γεμάτος εὐτυχία κάτω ἀπ' τὸ γαλαζιο φῶς τῶν ματιῶν της. τὰ δύο χρόνια τοῦ γαμου τους, ἀντὶ νὰ τοῦ λιγοστεύουν τὴ φωτιά τῆς ἀγάπης τοῦ τὴν εἶχαν δυναμώσει... Ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτὸν ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, ζοῦσε στὸν μυστὸ παράδεισο τοῦ σπιτιοῦ του πολυευτυχισμένος, σάν μέσα σ' ὄνειρο... Κι' ἄξαφνα ὅλα γκρεμιστήκαν, ὅλα χάθηκαν, ὅλα σκοτεινιάσαν γύρω του...

Νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἡ Ἄννα του ! Ποτέ του δὲν τοῦ μπήκε μιά τόσο πρόστυχη ὑπόψια στὸ νοῦ του κι' ὅμως νά... Νά ποῦ τὸν πλά-

κωσε ἡ συμφορὰ ἀπότομα, νὰ ποῦ ὅλα σωριάστηκαν γύρω του σ' ἐρείπια, νὰ ποῦ τάχασε ὅλα — ὅλα...

Πῶς θὰ ζήσει τώρα χωρὶς αὐτή; Τί νὰ τὴν κάμῃ τὴ ζωὴ μακριὰ της; Μονάχα ἡ ἐλπίδα πῶς θὰ τὸ μεταννοῦση καὶ θὰ ξαναγοῖσῃ τὸν κρατάει στὴ ζωὴ, ἀλλοῶς θὰχε πεθάνει, θλίπνιγε τὸ παιδί του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ θὰ γινόταν κι' ἴδιος κουμάτια ! ..

Μὰ θὰ γοῖσῃ... Σήμερα, αὔριο, μεθαὔριο, θὰ ξαναπέσῃ στὴν ἀγκαλιά του συντριμμένη γιὰ τὸ σφάλμα της, τσακισμένη, καταπιεσμένη, ἀποφασισμένη νὰ ἐξέλθῃ γιὰ ὅτι ἔκανε, μὲ μιά καινούργια ἀγάπη... Ἔτσι θὰ γίνῃ... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλπίδα του, ἡ μοναχὴ του ἐλπίδα, ἡ στερεὴ ἐλπίδα τοῦ κὺρ Ζαχαρία... Ἀλλοῶς...

Σκέφτεται ἄκομα ὁ κὺρ Ζαχαρίας πῶς φταίει κι' ὁ ἴδιος γιὰ ὅτι ἔγινε. Γιατί νὰ μὴ προσέξῃ καλύτερα, γιατί νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς γυναίκας του, γιατί νὰ μὴ προλάβῃ τὸ κακό; Τώρα τελευταία ἦταν πολὺ μελαγχολικὴ κι' ἀπότομη στὸ σέβασμό της, νευρικὴ καὶ παρσένη. Ἐβγαίνε πειρὸ συχνα ἀπ' τὸ σπῆτι, πολλές φορες ἄργοῦσε νὰ γυρῇ τὸ βράδυ. Κι' αὐτὸς τὰ πιστενε ὅλα, ἀκούγε τίς δικαιολογίες της καὶ ἠσυχάζε...

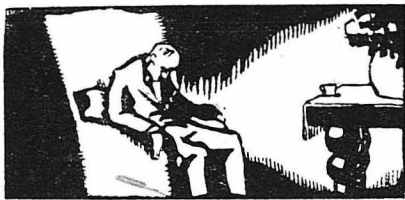
Θυμάται ἄκομα ὁ κὺρ Ζαχαρίας, πῶς μιά νύχτα τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ μέσα στὸν ὄπνο της κάποιο ὄνομα, ἕνα ἔννο ἀντρικιο ὄνομα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα διαν τὴν ρώτησε γι' αὐτό, — τὸ θυμάται σαν τώρα — αὐτὴ γέλασε ψευτικά καὶ νευρικά, γύρω ἄλλοῦ τὰ ματια της, σάν κἀτι νὰ ζητοῦσε μέσα στὴν καμαρὴ καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀσυάρετητα καὶ μασσημένα λόγια :

— Ἀλήθεια... Ὅχι δά ! .. Ἄκουσεσ καλά ! .. Ὁψ ! αὐτὰ τὰ ὄνειρα ! .. Κώστα φώναζε ! .. Κώστα ! .. Δὲν θυμάμαι... ἄ ! ἄ ! .. ναί... ναί...

Καὶ τοῦ διηγῆθηκε μιά φανταστικὴ ἱστορία γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ πηγαίνε ἄκομα σχολεῖο καὶ καθόταν πλαί-πλαί μ' ἕνα θεοκοντο μαθητὴ ποὺ τὸν λέγανε μάλιστα κουτο-Κώστα. Εἶδες ἐκεῖ ἀλήθεια νὰ τὸν νειρευτῆ ὅστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ ! Θυμάται καλά πῶς αὐτὸς ἔφυγε ὅστερα γιὰ τὴν Ἀμερική. Πῶς πέρασαν τὰ χρόνια ! Μπορεῖ καὶ νάχρ πεθάνει πιά ὁ καινέμος ὁ κουτο-Κώστας ! ..

Ὅλες αὐτὲς ἡ ψευτιές της τοῦδρονται τώρα στὸ μυαλό τοῦ Ζαχαρία καὶ τὸν κάνουν νὰ θυμωθῇ μὲ τὸν ἑαυτο του. Γιατί νὰ μὴ τὰ νειρῆσῃ ὅλα ; Γιατί ν' ἄφησῃ νὰ τὸν πλανέσῃ ἔτσι ; Γιατί νὰ μὴ τὰ προλάβῃ ! ..

Θυμάται ἄκομα τὴν προχθεσινὴ νύχτα ποὺ γύρισε σπῆτι του καὶ δὲν βρῆκε τὴ γυναῖκα του, θυμάται τὴν ἀγωνία του καὶ τὸ χτυποκάρδι του, τὰ τρεῖσματα του στὰ φιλικὰ σπῆτια, τὴν ντροπὴ του ποὺ δύσκολα τὴν ἔκαψε ἀπ' τοὺς ἄλλους, τὴν ἀπελπισία του, τοὺς φόβους του, τὴν παραζάλη του, τὴν ἔλαση τῆς λύπης του ποὺ τὸν ἔπιασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ σαλέψῃ τὸ μυαλό ! Πῶς δὲν τρελλαθῆκε τὴν νύχτα αὐτὴ !

Πώς δὲν ἔπεσε ἀπ' τὸ παράθυρό του νὰ γίνη κομμάτια ;...

Πῶς χώρεσε στὴν καρδιά του ὅλη ἐκείνη ἢ φουροτσίνα, ὅλη ἐκείνη ἢ ἄγρια τρικυμία, τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ ;

Γύριζε στὸ στίτι ἡσυχος καὶ εὐχарιστήμενος. Τίποτε δὲν τοῦ μιλούσε μέσα του γιὰ τὴν συμφορὰ πού τὸν περίμενε. Ἔχρε φύγει ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας πού ἐργαζόταν τὴν συνηθεισμένη του ὥρα, εἶχε ἀνταμώσει στὴ «Συνάντησι» μὲ τὸν παλιό του φίλο, τὸν γέρον Τσίμη, ἔπαιξαν τὸ σκάκι τους, τὸν κέρδισε καὶ ὅλος χαρὰ πήγαινε νὰ διηγηθῆ τὴν νίκη του στὴ γυναῖκα του.

Ἡ ὑπρέτρια πού τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα ὅταν ἔφτασε σπίτι τὸν κῦτταξε σαστισμένα. Κατάλαβε πὼς κάτι ἤθελε νὰ τοῦ πῆ καὶ κοντοστάθηκε περιεργός.

— Ἐ... τί τρέχει ;

— Ἡ κυρία, εἶπε ἡ ὑπρέτρια, δὲν εἶνε μαζί σας ;

Ὁ κύριος Ζαχαρίας ἀνησύχησε. Δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἡ γυναῖκα του ; Αἰσθάνθηκε νὰ τοῦ κόβεται ἡ πνοή. Λαχανιασμένος σὰν νὰ τρεχε ὥρα δλόκληρη ἔκαμε στὴν ὑπρέτρια μερικὲς ἐρωτήσεις, ἔχασε ὕστερα τὸ κατέλλο του ὡς τὰ φρούδα καὶ ξαναβγήκε. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο στάθηκε ἀναποφασιστός. Ἔιχε ἀνακατευεῖ τὸ μυαλό του, δὲν μπορούσε νὰ πειρήσει. Ἄπ' τὸν καιρὸ τοῦ γίμνου τους πρῶτῃ φορὰ τοῦ συνέβαινε ἕνα τέτοιο πῶμα. Πού εἶχε πάει ἡ γυναῖκα του ; Τί τῆς εἶχε συμβεῖ ; Κάτι κακὸ βέβαια γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ τέτοια ὥρα...

Ἀποφάσιζε νὰ πάη μὲ τὴ σειρὰ τὰ φιλικὰ σπίτια. Συγγενεῖς δὲν εἶχαν καὶ οἱ δύο τους στὴν Ἀθήνα. Μπορεῖ ν' ἀργοπώρησε σὲ καμμιά φίλη τῆς, ποὺς ἔξερε... Ὅς τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἔιχε περάσει ἀπ' τὸ κεφάλι του ἡ φρικτὴ ἀλήθεια, δὲν ὑποψιαζότανε μιά τέτοια ντροπὴ, μιά τόσο μεγάλῃ συμφορὰ...

Στὸ πρῶτο φιλικὸ σπίτι πού χτύπησε ξαφνιάστηκαν σὰν τὸν εἶδαν. Ἡ γυναῖκα του ; Ὅχι, δὲν εἶχε περάσει καθόλου ἀπὸ κεῖ. Μά... πὼς... τί εἶχε συμβεῖ ; Δὲν εἶχε γυρίσει σπίτι τέτοια ὥρα ; Ἀρχισαν νὰ τὸν ὑπρέτουν μὲ διάφορες ἐρωτήσεις, εἶχαν ὑποψιαστεῖ ποίος ἔξερε τί, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν τί τρέχει. Ὁ Ζαχαρίας κατάλαβε τὴ γκάφα του καὶ μάλωσε τὰ πράγματα ὅπως μπόρεσε καλύτερα. Δὲν ἦταν τίποτα. Ἐπειδὴ εἶχε κάποια δουλειὰ ἔξω καὶ θ' ἀργούσε τῆς εἶχε πῆ ἀπ' τὸ μεσημέρι νὰ περιόρη λίγο τὴν ὥρα τῆς σὲ καμμιά φιλενάδα τῆς Τελείως μολταταῖτα γρήγορα καὶ γι' αὐτὸ διάβηκε νὰ ρωτήσῃ, εἶσι ἐντέλως τυχαία, καθὼς περνοῦσε γιὰ νὰ πάη σπίτι του. Αὐτὸ ἦταν ὄλο... Δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχούσιν...

Τοὺς καληνύχτισε ὕστερα γελαστός, μὲ ψεύτικο κέφι, μὴ βλέποντας τὴν ὥρα νὰ φύγῃ. Τὸν ἔβγαλαν ὡς τὴν πόρτα μὲ γέλοιο καὶ φωνῆς :

— Καλὴ νύχτα ! Τοῦς χαιρετισμούς στὴν Ἄννα !...

Ὁ κύριος Ζαχαρίας χαίριζε καὶ αὐτὸς, μ' ὄλο τὸ βάρος ποῦνοιωθε στὴν καρδιά.

— Καληνύχτα... Καληνύχτα... χὰ χὰ χὰ !... Ἐχει νὰ κάμῃ γέλοιο ἡ γυναῖκα του τώρα πού θὰ πάη σπίτι καὶ θὰ τῆς τὰ πῆ... Χὰ χὰ χὰ !...

Πῶρε βιαστικός, τὸ δρόμο μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, θυμωμένος μ' ὅλους καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Τί γκάφα ἦταν αὐτὴ ποῦκαμε ! ἔπρεπε νὰ βρῆ κάποιον ἀλλῃ δικαιολογία γιὰ νὰ μὴν ὑποψιαστοῦν τίποτα. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμῃ... Προχωροῦσε γρήγορα — γρήγορα μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, μὲ κλειστὰς τῆς γροθιές, ἀναστατωμένος, συννεφιασμένος, βαρῶς...

Ἔιχε νὰ περάσει ἀκόμα ἀπὸ τέσσερα σπίτια. Κ' ἔπρεπε νὰ κάμῃ γρήγορα γιατί ἡ ὥρα περνοῦσε. Θὰ τοῦς ἔλεγε πὼς ἔμπλεξε κάποιον, σὲ κάποιον συναδέλφου του καὶ πὼς περνώοντας σκέφτηκε νὰ τοῦς πῆ μιά καλησπέρα... Ναι, ναι, αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο. Ἐτσι δὲν θὰ ὑποψιαζότανε τίποτα, δὲν θὰ γελοῦσαν εἰς βάρος του...

Ἐχει ἀνοίξει τώρα τὸ βῆμα του, τρέχει σχεδὸν γιὰ νὰ προφτάσῃ. Μὰ ὄλος του ὁ κόπος, ὄλο του τὸ σκοτάδι καὶ τὸ λαχανιασμά πῆγε στὰ χαμένα. Πουθενά δὲν βρῆκε τὴ γυναῖκα του, σὲ κανένα φιλικὸ τὸν σπίτι δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τίποτα. Ξαφνιαζόντουσαν μάλιστα πού τὸν βλέπανε. Μὰ τώρα περὶ εἶχε τὴν δικαιολογία πρόχειρη. Μ' ὄλη του τὴ στενωχώρα καὶ ὄλη του τὴν ἀπελπισίαν, ἔπερνε ἕρος γελαστό καὶ ἄδιάρκο καὶ τοῦς ἔλεγε ἕνα σορὸ ψέμματα :

— Περνοῦσα καὶ εἶπα λέω, ἄς ἀνεβῶ νὰ τοῦς πῶ μιά καλησπέρα... Λοιπὸν ;... Τί γενόσαστε ;... Πὼς τὰ περῶνατε ;... Πὼς εἶπατε ; Ἡ Ἄννα ;... Καλὰ, δόξα σοι ὁ Θεός. Ὅλοι καλὰ. Καί... καληνύχτα σας περὶ. Ἀργήσα καὶ θὰ φωνάξῃ ἡ γυναῖκα μου. Καλὴ σας νύχτα...

— Ἡ κυρία ;... — Ἐ καλὰ, μὴν κάνῃς ἔτσι... Ἡ κυρία... Ἡ κυρία κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ. Θὰ μείνῃ λίγες μέρες στὴ θεία τῆς... Στὴ θεία τῆς κατάλαβε ; Κλεισε. (Συνέχ. στὸ προσεχές)

Ὅταν βγῆκε καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο φιλικὸ τὸ σπίτι ἔνοιωσε τὴν ἀπελπισίαν του νὰ τὸν πνίγῃ. Ἡ ὥρα ἦταν περαιομένη, ἡ Ἄννα του δὲν εἶχε βρεθεῖ πουθενά, ἡ μέση του τὸν πονοῦσε ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἦταν ὀλότρελα τσακισμένος, ἀκαυδισμένος... Ἀνηφόρισε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι πού βρισκότανε, νουάθοντας στὸ κεφάλι του τῆς σκέψεις νὰ στριφογυροῦν σ' ἕναν ἐξοφρητικὸ χορὸ καὶ μπῆκε στὴν ὁδὸν Αἰόλου. Ἀνέβηκε τὴν ὁδὸν Κολοκοτροφάνη, ἔστριψε στὴν ὁδὸν Πραξιτέλους, πέρασε ἀπ' τὸν Ἀη Γιώργη τὸν Καρότσι καὶ τράβηξε πρὸς τὸν κῆπο τὸν Κλαυθμώνος. Σωφισάστηκε ἐκεῖ σ' ἕναν πλάκο ν' ἀνασάνῃ λίγο, ζαλιωμένος ἀπ' τῆς σκέψεις πού περνοῦσαν στὸ μυαλό του μὲ μιά γρηγοράδα πού βούρηνε ἱλιγγο. Ἕνας χωροφύλακας πού πέρασε μπρός του στάθηκε καὶ τὸν κῦτταξε ὑποπτα. Σὲ λίγο ἕνας νέος μὲ κούκο καὶ ἀνοχτὸ ποκάμισο διάβηκε κοντὰ του, ξαναπέρασε, τὸν κῦτταξε λοζὰ καὶ κἀθηκε πλάι του. Ὁ κύριος Ζαχαρίας δὲν ἔδωσε προσοχὴ, ὁ νοῦς του φτεροῦνιζε, τὸ μυαλό του ἀμείλιζε μακρυνὰ, δὲν ἤξερε πού βούρηνε. Μιά φωνὴ λεπτὴ καὶ χαδιάρια ἀντήχησε ἀξαρνα σ' αὐτὰ του. Κἀποιοὺς τὸν ρωτοῦσε ἂν εἶχε ὥρα καὶ σήκωσε ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι του. Εἶδε τὸν νέο πού καθόταν πλάι του νὰ τὸν κῦττάξῃ κατὰματα, ἔβγαλε μηχανικὰ τὸ ρολόδι του, τοῦλε τὴν ὥρα καὶ ξαναβούρηνε στῆς σκέψεις του. Πού εἶχε πάει ἡ γυναῖκα του ; Νάλιασε τὰχα κανένα δυστύχημα ; Στὴ σκέψη αὐτὴ λατῆρισε ὀλόκορομο. Ὅχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τῆς συνέβῃ τίποτα τέτοιο...

Ἄξαρνα ἡ ἴδια λεπτὴ φωνὴ ἀντήχησε σ' αὐτὰ του, ὅπως πρῶτῃ φορὰ πού τὸν ρωτοῦσαν τί ὥρα εἶνε. Ἦταν ὁ νέος πού καθόταν πλάι του. Κάτι τοῦλεγε χαμογελαστά, μὰ ὁ κύριος Ζαχαρίας δὲν κατάλαβε. Δὲν εἶχε κέφι γιὰ κουβέντα, ἤθελε μοναξιά, ὄλο γυφὸ του τὸν ἐνοχλοῦσαν. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τράβηξε νὰ φύγῃ. Στὸ στρίψιμο τὸν θροιακό βρέθηκε μπρός στὸ χωροφύλακα ποῦχε περάσει πλάι του ὅταν κἀθηκε στὸν πλάκο νὰ ξεποστῆ. Τοῦ φάνηκε πὼς τὸν παρεμόνευε καὶ παραξενεύτηκε. Τὸν κῦτταξε μάλιστα κατὰματα μὲ περιέργεια. Ὁ χωροφύλακας κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ φοβερὰ :

— Αἰνε... γχεριμίου !...

Ὁ κύριος Ζαχαρίας κοντοστάθηκε σαστισμένος. Τοῦ φαινόταν πὼς νεϊρεύεται. Γιατί τὸν ἔβριζε εἶσι ;...

— Γουρουνὶ ! ξαναἔπε ὁ χωροφύλακας. Βρωμίμαρῃ !... Νὰ σ' ἀρπάξω ἀπ' τὸ γαζά...

Σ' ἄλλη περίσταση ὁ κύριος Ζαχαρίας θὰ θύμωνε, θὰ ζητοῦσε ἐξηγήσεις. Μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος, τόσο λυπημένος, τόσο συντρυμμένος, πού προτίμησε νὰ φύγῃ γρήγορα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι... Ποὺς ἔξερε ;... Μπορεῖ νάταν μεθυμένος αὐτός ὁ χριστιανός. Κι' εἶσι θάτανε χωρὶς ἄλλο...

Ἀνηφόρισε περὶ γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ τὴν ἔλιπδα πὼς θαύρισκε τὴ γυναῖκα του ἐκεῖ νὰ τὸν περιμένῃ. Ἐτσι θὰ γινόταν ἀκριβῶς. Θὰ τοῦ ἔξηγοῦσε τί τῆς συνέβῃ καὶ ὄλο, κουραία, λύπη, ἀπελπισία, καὶ τοῦ περνοῦσαν μέσα στὰ γλυκὸλόγα τῆς. Ἡ ἔλιπδα αὐτὴ τοῦ μαλάκωνε σὰν βάλασμο τὴν ἀγωνία του, τοῦδινε νέες δυνάμεις νὰ περπατῇ γρηγορώτερα...

Μὰ ὅταν ἔφτασε στὴ γωνία τοῦ δρόμου πού βρισκόταν τὸ σπίτι τὸν στάθηκε ἀπότομα. Ἄν ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε γυρίσει ; Τοῦ φάνηκε γιὰ μιά στιγμὴ πὼς ἡ γῆ σάλευε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, πὼς τὰ στίτια χορευῆσαν ἑτοιμὰ νὰ γχερμιστοῦνε ἀπάνω του. Ἐσφιξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στῆς παλάμες του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἀπόμεινε εἶσι ἀρεκτῆ ὥρα. Ἐνῆρχε νὰ βρῆ μιά δικαιολογία γιὰ τὴν ὑπρέτρια, δὲν ἤθελε νὰ μαθευτῆ τὸ κακὸ πού τὸν βρῆκε, ἤθελε νὰ κρατήσῃ κρυφὸ ἀπ' ὄλους, ὄσο νὰ δῆ τί θ' ἀπογινότανε...

Ἐμεινε εἶσι κάμποσα δευτερόλεπτα καὶ ὕστερα τράβηξε μπρός μὲ κανονικὸ βῆμα. Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὴν πόρτα του, ἔβγαλε τὸ μαντλι του καὶ σφουγγίσε τὸν ἵδρωτά του, ἴσιαζε τὸ κατέλλο του καὶ χτύπησε. Ἡ ὑπρέτρια ἦταν θυλητή, φαίνεται, καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ὁ Ζαχαρίας περίμενε μὲ χτυποκάρδι ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ πῆ, ἐπνιγότανε ἀπ' τὴν ἀνυπομονήια του...

Ἡ ὑπρέτρια τὸν κῦτταξε καλὰ-καλὰ, ἔβγαλε τὸ κεφάλι τῆς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔριξε μιά ματιὰ στὸ δρόμο καὶ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς εἶνε μόνος του τὸν ρώτησε ἀπότομα :

— Ἡ κυρία ;...

— Ἐ καλὰ, μὴν κάνῃς ἔτσι... Ἡ κυρία... Ἡ κυρία κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ. Θὰ μείνῃ λίγες μέρες στὴ θεία τῆς... Στὴ θεία τῆς κατάλαβε ; Κλεισε. (Συνέχ. στὸ προσεχές)

